

A – Doop van de Heer – 12 januari 2020 – Onze Lieve Vrouw
Jes 42,1-4.6-7; Hand 10,34-38; Mt 3,13-17

Levensopdracht

Met de doop van Jezus door Johannes in het water van de Jordaan is iets eigenaardigs aan de hand. Johannes predikt namelijk in de woestijn, aan de rivier de Jordaan, een doop tot bekering, en vraagt aan alle mensen die naar hem toekomen, tot inkeer te komen en hun leven te beteren.

En dan verschijnt Jezus, die aan Johannes vraagt om gedoopt te worden. Eigenaardig, want Jezus, Zoon van God, zonder zonde geboren, altijd zonder zonde geleefd, heeft nu eenmaal geen bekering nodig. En Johannes begrijpt dat heel goed, want hij wil Jezus tegenhouden, hij wil Hem niet dopen, want hij zegt: “Ik heb jòuw doopsel nodig, en jij komt bij mij?”

De doop van Jezus door Johannes was dus niet een doop tot bekering, maar wat de doop van Jezus door Johannes wèl was, blijkt uit het vervolg van het verhaal: de hemel ging open en de geest van God daalde neer, en een stem uit de hemel sprak: “Dit is mijn geliefde zoon”.

Daarmee wordt door God zelf gezegd wie Jezus is. Wie Hij *is*. Jezus wordt door God gezegd als zijn Zoon. Maar tegelijk was de doop van Jezus zijn levensopdracht, zijn roeping. De doop van Jezus is immers, zoals wij dat zo mooi zeggen, het begin van zijn openbaar leven. Vanaf dat moment gaat Jezus laten zien wie hij *is*, en wel door te laten zien wat hij *doet*, namelijk het vestigen van het Koninkrijk van God, dat Hij niet alleen gaat verkondigen, maar ook waar maken, realiseren. Jezus krijgt bij de doop zijn levensopdracht.

Straks, wanneer Johannes in de gevangenis zit, zal hij zijn leerlingen nog eens naar Jezus sturen om Hem te vragen wie Hij *is*. En Jezus geeft dan als antwoord, niet wie hij *is*, maar wat Hij doet: “blinden zien, doven horen, aan armen wordt het Evangelie verkondigd”... Met andere woorden: waar herkennen wij Jezus aan als Messias, als Zoon van God? Aan wat Hij *doet*, aan wat Hij doet voor goeds in de wereld, aan het Koninkrijk van God dat Hij vestigt.

Ook wij, wanneer wij in deze kerk een kindje dopen, geven wij het een levensopdracht mee. Jonge ouders die in deze kerk een kindje laten dopen, voelen dat ook heel goed aan. Ze voelen heel goed aan dat de doop het begin is niet alleen van het leven met God, maar ook het begin van de levensweg van het kind. De start in het leven. Net als een pelgrim die op weg gaat, de reis-zegen ontvangt, en de eerste stappen zet, begint te lopen naar die verre bedevaartplaats, Rome, Compostella.

Een start in het leven is immers ook een opdracht. Ieder van ons krijgt bij het begin van het leven als het ware een opdracht mee. Een levensopdracht.

En die opdracht die wij krijgen staat vandaag in de eerste lezing, bij de profeet Jesaja. De dopeling zal moeten worden zoals die man die door de profeet in beeld wordt gebracht: “gerechtigheid laten stralen” ... “het geknakte riet niet breken” ... “de kwijnende vlaspit niet doven” ... “gerechtigheid laten stralen” ... “een licht zijn voor de volkeren” ... “blinden de ogen openen” ... “gevangenen bevrijden” ... Dat wordt de levensopdracht van Jezus, dat wordt ook de levensopdracht van al onze dopelingen. En van ons.

Dat wensen wij de kleine dopelingen in deze kerk toe. Dat ze, straks als ze groot zijn, geleid door het voorbeeld van hun ouders, – en van ons allen –, fijne mensen mogen worden, die in hun leven de Blijde Boodschap van Christus gaan verkondigen, en die juist daardoor vorm gaan geven aan onze samenleving.

Wij zijn ook allemaal, zoals wij hier zitten, ooit gedoopt. En dan hoeven wij ons alleen nog maar af te vragen: die levensopdracht, die levensoriëntatie die wij bij onze doop hebben meegekregen, wat hebben wij daarvan gemaakt?

Régis de la Haye, diaken